

Máért-diktátum

A magyar kormány 1999. február 19 – 20-án, Budapesten a határon túlra szakadt magyarság és az anyaország kapcsolattartása s ennek ügyintézése végett megalapította a Magyar Állandó Értekezletet (Máért), amelyet a határon túli, parlamenti, illetve tanácsai képviselőkkel rendelkező magyar pártok és az országgyűlésben jelenlevő párttagok képviselője alkot. Legutóbbi, a hetedik ülését 2003. május 24-én tartották Budapesten, az úgynevezett „státustörvény” tervezett módosításáról.

Véleményem szerint a Máért megalakítása azt a célt szolgálja, hogy csökkentse a Magyarok Világszövetségének a befolyását. A határon túli magyarság már régen érzékeli ezt a konfliktust a kormány és a Világszövetség között. Azzal, hogy a szövetségtől megvont minden anyagi támogatást, azt jelezte, hogy nem tartja illetékesnek a határon túli magyarság ügyintézésében. Ezt a szerepet a kormány a Máértnek szánta, amellyel nyomást gyakorolhat a határon túl élő magyarságra. Azzal, hogy a Világszövetség munkáját megbénította, és a Máért intézményén keresztül befolyása alá akarja vonni a határon túli régiók magyarságát, ez számunkra egy újabb Trianont jelent.

Ami a Világszövetségben korábban módunkban állt, most a Máért révén nem érvényesíthetjük jogainkat, mert a kormány a más-más társadalmi rendszerek, körülmények, törvények közt élő magyarság problémáit nem hajlandó méltányolni, még inkább megoldani.

Újabban a Máért nem csak befolyásolni kíván, hanem át akarja venni az irányítást is, egyfajta **diktátumot akar gyakorolni**. Mert miként lehetne másként ér-

telmezni a külügyminiszternek, az MSZP elnökének azon kijelentését, miszerint a tanácskozássra csak azoknak a pártoknak a képviselőit hívják meg, akik úgymond „nem osztják meg a magyarságot”, kirekesztve ezzel a kormányt bíráló szervezeteket. Honnan veszi a miniszter úr a jogot, hogy eldöntse, ki a jó és ki a rossz magyar, ki az építő magatartású, s ki a romboló? Minek tekint bennünket a miniszter úr, vélemény nélküli csoportosulásnak, amelynek vezetőjét ő nevezheti ki? Nem elég, hogy itthon keményen küzdenünk kell a velünk szemben elkövetett atrocitások, jogfosztások, temetőgyalázások stb. ellen, még a magyar kormány is dönteni kíván a hátunk mögött, véleményünk nélkül a jogainkról s érvényesítési módozatáról?

Nekünk, határon túlra szakadt magyaroknak, akik nem jószántunkból hagytuk el az anyaországunkat, szükségünk van egy olyan szervezetre, amely a mi elképzeléseink szerint működik, a mi jogainkat, érdekeinket képviseli, s amelynek az utódállamok nem vetetik a szemére, hogy a magyar állam érdekeit képviseli. Ezt a célt szolgálná egy Kisebbségi Magyarok Szervezete, amely önállóan léphetne fel minden világszervezeti fórumon. Nekünk elégünk van a mások által kinevezett karmesterekből! Mi magunk kívánunk gondolkodni, dönteni és cselekedni. Nincs szükségünk a magyar külügyminiszter döntésére, hogy melyik politikuskunkat hajlandó a bársonyszékbe ültetni a rólunk folyó megbeszélésen. Az ilyen segítségtől óvjon meg az Isten bennünket!

Újvidék, 2004. 01. 26.